

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Quaresma 2019

Avui comencem la Quaresma de l'any 2019. A la nostra Catedral del Sant Esperit tindrà lloc el Ritu d'Elecció dels Catecúmens. En aquest ritu els catecúmens, un cop han estat interrogats ells i els seus padrins sobre el seu procés de maduració en la Fe, diuen un per un el seu nom i firmen en el Llibre dels Elegits. No fa falta repetir que en bona part del nostre occident ric ens trobem immersos d'un temps ençà en un procés de secularització i sembla que no té aturador. Per això cada vegada hi ha més adults i joves que volen ser batejats. El Concili Vaticà II va ordenar que es restaurés el Catecumenat baptismal d'adults (Cf. *Sacrosanctum Concilium*, 64) com la institució que, en el si de la pastoral d'Iniciació Cristiana de la Diòcesi, està al servei del procés de formació d'aquelles persones que desitgen rebre el Baptisme, inserir-se en el misteri de Crist i incorporar-se a l'Església.

La nostra situació cada vegada té més semblances amb la dels cristians dels primers segles, en els que el primer pas per a ser cristià era viure en una actitud de fe i conversió. L'admissió al cristianisme era personal, no multitudinària, i consistia fonamentalment en tres aspectes: l'entrega a la persona de Jesús i al seu missatge, l'experiència d'una vida comunitària i la participació en unes celebracions sagrades. La conversió és la conseqüència, el final del canvi que ha significat l'encontre amb Jesús, amb el seu Evangeli i amb la comunitat. En aquests primers segles es produeixen moltes conversions. En moltes ocasions la conversió es presenta com un camí de recerca per diferents sistemes de pensament o filosofies fins que s'abraça la fe cristiana, ja sigui a través de la lectura de les Sagrades Escriures o per l'impacte testimonial de la vida dels cristians.

La centralitat de Crist serà una constant. El ritu de la iniciació remarcava especialment aquesta centralitat i constava de tres sagra-

Ritu d'Elecció dels Catecúmens

ments: el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia. La significació era trinitària: la trobada amb Crist, el segell de l'Esperit Sant i la realització del pla salvífic del Pare. La iniciació cristiana no era només la porta d'entrada a la vida sacramental i de fe, sinó que també significava l'equipament per al camí que es començava a recórrer.

En aquests primers segles la iniciació al cristianisme era un procés ric i complex. Es tractava d'una cosa gran, d'una gran transcendència per a la vida del catecúmen, que s'havia de preparar degudament. La conversió i la fe anaven actuant simultàniament amb el catecumenat i culminaven en el ritu d'iniciació. Tota la riquesa del simbolisme dels sacraments formava part d'aquesta iniciació doctrinal. Els catequistes iniciaven en el misteri a partir de l'explicació dels elements simbòlics i tipològics: l'aigua en la que la persona se submergeix i es purifica; la unció del cos amb l'oli que enforteix; les mans que es posen sobre el catecúmen i transmeten la gràcia; el pa i el vi que mengen són aliment per al camí.

Comencem una nova Quaresma. En l'admonició sacerdotal (*oratio admonitionis*) de la

missa del I Diumenge de Quaresma del Ritu Hispànic —el ritu que celebraven els nostres avantpassats, del segle V al VII a la diòcesi d'Ègara— la litúrgia ens instrueix sobre el sentit de la Quaresma: Moisès, Elies i el Senyor ens indiquen el que hem de fer no sols amb les seves paraules, sinó amb les seves obres. El primer és Moisès, el legislador, que en l'espai de quaranta dies pujà al cim de l'excelsa muntanya del Sinaí. Durant aquests dies només es va alimentar de la paraula divina que sortia de la boca de Déu. En segon lloc ens ve Elies, el profeta, que amb la força d'un sol menjar en quaranta dies arribà al cim de la muntanya. Allí va merèixer escoltar el missatge diví relatiu a la salvació dels israelites. El tercer és nostre Senyor Jesucrist mateix: durant quaranta dies sencers penetrà en els secrets del desert i va vèncer totes les temptacions del diable. Instruïts, doncs, amb el seu exemple, esforcem-nos per a treure de nosaltres durant aquests quaranta dies tot llevat de corrupció, de manera que puguem transformar-nos després amb pans àzims de sinceritat i de veritat.

Pregària, dejuni i almoïna. Pregària, sacrifici i compartir. Santa Quaresma!

ENTREVISTA

Qüestions actuals

MIQUEL CALSINA

La revista *Qüestions de Vida Cristiana*, fundada el 1958 pel P. Evangelista Vilanova, OSB, i de la qual la Fundació Joan Maragall assumeix la direcció literària des de 2009, té un nou director: Miquel Calsina, que des del mes de gener ha agafat el relleu de Francesc Torralba. Els tres monogràfics d'aquest any estaran dedicats al teòleg i antropòleg Lluís Duch; a la *cura de la interioritat*, un tema que la majoria de tradicions religioses avui comparteixen amb l'humanisme laic; i al valor de la *reconciliació*, des de diverses perspectives.

Per què *Qüestions* continua essent una revista necessària?

Qüestions no és una revista d'informació general ni tampoc una revista acadèmica. És una publicació que, des d'una perspectiva eclesial i cristiana però oberta al diàleg amb els corrents de pensament actuals, pot interessar a tota persona —creient o no creient—, que vol aprofundir i reflexionar sobre els grans temes del nostre món.

Quins temes es tracten a *Qüestions*?

El ventall és molt ampli. S'hi tracten temes relacionats amb l'educació, l'economia, la política, la filosofia, la ciència i la tecnologia, l'Església, la teologia, l'espiritualitat... En aquest sentit, *Qüestions* té la vocació d'ajudar a aprofundir a molts nivells. Però la qüestió de fons, d'alguna manera, sempre és la mateixa: el diàleg entre la fe i la cultura —la *inculturació* dels valors cristians en els grans debats contemporanis.

Estem mancats de reflexió en l'actualitat?

De reflexió n'hi ha i d'espais mai no n'han faltat. A Catalunya, hi ha hagut sempre bones publicacions periòdiques en l'àmbit del pensament. El que passa és que avui la persona amb inquietuds i amb voluntat d'aprofundir en allò que passa al nostre voltant hi ha de posar més esforç i més voluntat; d'entrada, per trencar la *barrera* de la immediatesa, de la reflexió *fast food* o de les ocurrències expressades en unes quantes *piulades*...

Oscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

És la confiança de l'àvia... I la nostra

És mare, àvia i besàvia. El seu marit traspasà fa anys. Sovint el recorda amb afecte. Té vuitanta-vuit anys. Les forces li han disminuït, però encara conserva molta energia. Aquella energia que abocava a la família, als seus tres fills, amb temps per col·laborar amb la parròquia i amb diverses associacions. I encara trobava temps i energia per a la formació, per anar a cursos i seminaris. És una dona de fe treballada, arrelada i compromesa alhora, que estima Déu nostre Senyor procurant seguir el mestratge de Jesús, confiada en la força de l'Esperit. Dedicava temps a la pregària. La primera del matí, per començar el dia, és aquesta: «D'una ancianitat tranquil·la i serena. / Feu-me'n la gràcia, Senyor. / D'una vellesa atenta a la felicitat dels altres. / Feu-me'n la gràcia, Senyor. / D'una vida centrada només en mi mateixa. / Deslliureu-me'n, Senyor. / D'una ancianitat nostàlgica que no gaudeix de les alegries de cada instant. / Deslliureu-me'n, Senyor. / Si la malaltia ataca el meu cos. / Doneu-me forces, Senyor. / Si la solitud entristeix el meu cor. / Acompanyeu-me, Senyor. / Senyor, no m'a-

bandoneu mai! / Amén». És una pregària d'autoria anònima que li van donar en un recés. L'ha feta seva, és el seu programa de vida i el seu bon dia al Senyor. Cada dia! Un bon dia que ultrapassa la pròpia persona i posa el propi voler en mans de Déu. «Espera en el Senyor; si-gues fort. Que el teu cor no defalleixi. Espera en el Senyor» (Sl 27,14).

Durant la jornada dedica altres moments a la pregària i especialment a pregar per un seguit de persones que té anotades en una llarga llista. No vol oblidar-ne cap. Són pregàries dedicades amb afecte i amb una especial atenció a la situació de cadascú, el seu moment i les seves necessitats. No es tracta d'enunciar una llarga lletania de noms i acabar amb un «ajudeu-los, Senyor». La petició és concreta, té present cada persona i com l'amor de Déu es pot fer especialment present en la seva vida. «I tot allò que demanareu en nom meu, jo ho faré; així el Pare serà glorificat en el Fill. Sempre que demaneu alguna cosa en nom meu, jo la faré» (Jn 14,13-14). Aquesta és la confiança de l'àvia... i la nostra.

HECHOS DE VIDA

Teilhard de Chardin y su hermana enferma e inválida (y II)

El científic Teilhard de Chardin, SJ, cofundador del Instituto de **Geobiología** de Pekín (China), escribía a su hermana que llevaba largos años postrada en una cama enferma e inválida:

«Adora y confía.

—»No te inquietes por las **dificultades** ni las decepciones de la vida, ni del porvenir más sombrío. **Quiere** lo que **Dios quiere**.

—»**Ofrécele** tus inquietudes y dificultades, el **sacrificio** de tu **alma** sencilla que, pese a todo, **acepta** los designios de la **providencia**.

—»Poco importa considerarte **frustrada** si **Dios** te ve **realizada**.

—»**Piensa** que **estás** en sus **manos** tanto más **fuertemente cogida** cuanto más **decaída** y **triste** te encuentres.

—»**Vive feliz**, te lo suplico. **Vive** en **paz**. Que **nada** te **altere**, que **nada** te **quite** la **paz**, ni la fatiga **psíquica** ni tus fallos **morales**.

—»Haz que brote, y conserva siempre sobre **tu rostro**, una dulce **sonrisa**, **reflejo** de la que el **Señor** continuamente **te dirige**.

—»En el **fondo** de tu **alma** **coloca**, como **fuentes** de energía y criterio de **verdad**, todo aquello que te **llene** de la **paz** de **Dios**.

—»Si algo te **reprime** e **inquieta**, es **falso**. Te lo digo en **nombre** de las **leyes** de la **vida** y de las **promesas** de **Dios**. Si estás **apesadumbrada**, **triste**... **Tú: Adora y confía**.»

J.M. Alimbau Argila
Pbro., lic. en teol., medalla de plata del Instituto de Teolog. Espiritual de BCN hermanado con el Teresianum de Roma

Lectures de la missa diària i santoral

11. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25, 31-46]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadesa de Villavellay (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patricia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (+958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tossalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Agapit (+341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ † Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 15,5-12.17-18 / Sl 26 / Fl 3,17-4,1 (o bé: 3,20-4,1) / Lc 9,28b-36]. Sant Patrici (+461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

DIUMENGE I DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 26,4-10)

Moisés digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs:

“El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrós.

Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat.

El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat”.

Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l».

Salm responsorial (90)

R. *Estigueu vora meu en els perills, Senyor.*

Tu que vius a recer de l'Altíssim / i passes la nit a l'ombra del Totpoderós, / digues al Senyor: «Sou la muralla on m'emparo, / el meu Déu, en qui confio».

No et passarà res de mal, / ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia, / perquè ha donat ordre als seus àngels / de guardar-te en els camins. R.

Et duran a les palmes de les mans / perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres, / trepitjaràs lleopards i escurçons, / passaràs sobre lleons i serpents. R.

Ja que ell s'ha fet tan meu, jo el salvaré, / el protegiré perquè coneix el meu nom. / Sempre que m'invocui, l'escoltaré, / estaré vora d'ell en els perills, / el salvaré i tothom l'estimarà. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 10,8-13)

¿Què diu l'Escriptura, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor». Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim al llavis. Diu l'Escriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat». Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invocuen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat».

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 4,1-13)

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa». Jesús li va respondre: «Diu l'Escriptura que l'home no viu només de pa». Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu». Jesús li respongué: «L'Escriptura diu: “Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol”». Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltbaix des d'aquí; l'Escriptura diu que “ha donat ordre als seus àngels de guardar-te” i que “et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres”». Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: “No temptis el Senyor, el teu Déu”».

Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 26,4-10)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «El sacerdote tomará de tu mano la cesta con las primicias de todos los frutos y la pondrá ante el altar del Señor, tu Dios. Entonces tomarás la palabra y dirás ante el Señor, tu Dios:

“Mi padre fue un arameo errante, que bajó a Egipto, y se estableció allí como emigrante, con pocas personas, pero allí se convirtió en un pueblo grande, fuerte y numeroso.

Los egipcios nos maltrataron, nos oprimieron y nos impusieron una dura esclavitud. Entonces clamamos al Señor, Dios de nuestros padres, y el Señor escuchó nuestros gritos, miró nuestra indefensión, nuestra angustia y nuestra opresión.

El Señor nos sacó de Egipto con mano fuerte y brazo extendido, en medio de gran terror, con signos y prodigios, y nos trajo a este lugar, y nos dio esta tierra, una tierra que mana leche y miel. Por eso, ahora traigo aquí las primicias de los frutos del suelo que tú, Señor, me has dado”.

Los pondrás ante el Señor, tu Dios, y te postrarás en presencia del Señor, tu Dios».

Salmo responsorial (90)

R. *Quédate conmigo, Señor, en la tribulación.*

Tú que habitas al amparo del Altísimo, / que vives a la sombra del Omnipotente, / di al Señor: «Refugio mío, alcázar mío, Dios mío, / confío en ti». R.

No se acercará la desgracia, / ni la plaga llegará hasta tu tienda, / porque a sus ángeles ha dado órdenes / para que te guarden en tus caminos. R.

Te llevarán en sus palmas, / para que tu pie no tropiece en la piedra; / caminarás sobre áspides y víboras, / pisotearás leones y dragones. R.

«Se puso junto a mí: lo libraré; / lo protegeré porque conoce mi nombre; / me invocará y lo escucharé. / Con él estaré en la tribulación, / lo defenderé, lo glorificaré». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 10,8-13)

Hermanos: ¿Qué dice la Escritura? «La palabra está cerca de ti: la tienes en los labios y en el corazón». Se refiere a la palabra de la fe que anunciamos. Porque, si profesas con tus labios que Jesús es Señor, y crees con tu corazón que Dios lo resucitó de entre los muertos, serás salvo. Pues con el corazón se cree para alcanzar la justicia, y con los labios se profesa para alcanzar la salvación. Pues dice la Escritura: «Nadie que crea en él quedará confundido». En efecto, no hay distinción entre judío y griego, porque uno mismo es el Señor de todos, generoso con todos los que lo invocan, pues «todo el que invoque el nombre del Señor será salvo».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,1-13)

En aquel tiempo, Jesús, lleno del Espíritu Santo, volvió del Jordán y el Espíritu lo fue llevando durante cuarenta días por el desierto, mientras era tentado por el diablo. En todos aquellos días estuvo sin comer y, al final, sintió hambre. Entonces el diablo le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di a esta piedra que se convierta en pan». Jesús le contestó: «Está escrito: “No solo de pan vive el hombre”». Después, llevándole a lo alto, el diablo le mostró en un instante todos los reinos del mundo y le dijo: «Te daré el poder y la gloria de todo eso, porque a mí me ha sido dado, y yo lo doy a quien quiero. Si tú te arrodillas delante de mí, todo será tuyo». Respondiendo Jesús, le dijo: «Está escrito: “Al Señor, tu Dios, adorarás y a él solo darás culto”». Entonces lo llevó a Jerusalén y lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate de aquí abajo, porque está escrito: “Ha dado órdenes a sus ángeles acerca de ti, para que te cuiden”, y también: “Te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con ninguna piedra”». Respondiendo Jesús, le dijo: «Está escrito: “No tentarás al Señor, tu Dios”». Acabada toda tentación, el demonio se marchó hasta otra ocasión.

Temptacions del Senyor

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Crist en el desert (1872) d'Ivan Nikolaevich. Galeria Tretyakov, Moscou (Rússia)

Comença el temps de Quaresma. En l'imaginari col·lectiu, moltes vegades pensem que és un període litúrgic que té per objectiu absolut la penitència. Realment, la meta de la Quaresma és la celebració de la victòria pasqual del Senyor Crucificat, Jesucrist, i el Do de l'Esperit Sant, conferit durant la Pentecosta a l'Església universal. Quaresma és un temps de gràcia, que inclou dejuni, penitència i pregària, que ens condueixi a reviuere com hem accedit a aquesta gràcia celestial: pels sagraments del Baptisme, Confirmació i Eucaristia.

Ara bé, l'Evangeli d'avui ens indica que en aquest camí de gràcia hi ha perills, hi ha temptacions. És especialment evocadora la narració de les temptacions de Jesús al desert, que ens proposa sant Lluc. Segueix molt de prop el relat de sant Mateu, amb algunes peculiaritats. De cara a la nostra espiritualitat baptismal i la nostra devoció quaresmal, em concentro en un detall: l'ordre de les temptacions. Primer, hi ha la del pa; després, la d'adulació del poder material i, finalment, abusar de la providència de Déu. Al centre: l'adulació del poder material. Si veiem la vida de Crist com una vida de desprendiment material, entenem que Lluc recordi aquesta temptació, enquadrada al centre del relat sagrat: l'adoració a Déu és el que ha d'omplir el nostre cor. Perquè al nostre ambient hi ha disputes i baralles per tenir quotes de poder? Perquè no hi ha esperit d'adoració, sinó esperit de cobdícia i avarícia. De vegades, material, i moltes altres, espiritual. Com ens en desempallegarem? Com Crist: amb abstinència de béns legítims i fins i tot necessaris, només per pura voluntat d'estimar Déu amb tot el nostre cor, esperit, intel·ligència i força.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 10, a les 12 h. Missa i ritu d'elecció dels catecúmens a la Catedral.

Dissabte 16, a les 21 h. Vetlla de Pregària per les Vocacions, al Seminari Diocesà (Valldoreix).

Diumenge 17, a les 10.30 h. Missa retransmesa per TV2 amb motiu del Dia del Seminari.

Notícies

Exercicis espirituals per a joves. Un bon grup de joves de la diòcesi de Terrassa varen participar en els exercicis espirituals organitzats per les delegacions de Pastoral Juvenil i Vocacional a Caldes de Montbui, predicats per Mn. Javier Vilanova, Rector del Seminari Interdiocesà.

II Trobada de responsables de Catequesi de la diòcesi de Terrassa. El dissabte 16 de febrer, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, tingué lloc la II Trobada de responsables de Catequesi de la diòcesi de Terrassa. El Sr. Bisbe presidí la pregària de l'Hora Menor i s'adreçà als assistents. Mn. Antoni Elvira, Delegat diocesà de Catequesi de la diòcesi d'Urgell, parlà del primer anunci de fe a les famílies.

Mons. Saiz Meneses visita els jesuïtes al Centre Borja. El dissabte 16 de febrer, amb motiu de la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès, el Sr. Bisbe visità la comunitat de jesuïtes del Centre Borja. Compartí el dinar i el llevat de tau-lla amb la comunitat.

Jornada de formació a Càritas arxipres- tal de Terrassa. El dissabte 16 de febrer,

a Terrassa, fou presentat l'informe *Atrapats en la precarietat* de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas diocesana. Amèlia de Juan, de Càritas Diocesana, presentà l'informe i Marc Grau, President del grup Justícia i Pau, va fer la reflexió cristiana.

Festa de Sant Valentí. El diumenge 17 de febrer, en la proximitat del dia de Sant Valentí, copatró de Terrassa, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa a la parròquia de Sant Valentí. En acabar repartí als assistents els panets beneïts i el romaní. Després tingué lloc la fira solidària de Càritas a la Plaça del Segle XX.

Visita Pastoral a Mirasol. El diumenge 17 de febrer, Mons. Salvador Cristau,

Bisbe auxiliar, celebrà la Missa Estacional a la parròquia de Sant Joan Baptista de Mirasol. Durant la setmana Mons. Saiz Meneses dugué a terme la Visita Pastoral.

Agenda

Exercicis espirituals per a preveres. Del 10 al 15 de març tenen lloc els exercicis espirituals organitzats per la diòcesi per a preveres a Caldes de Montbui.

Recés. Predicat per Mn. Jaume González. Dissabte 16 de març a la Casa Mare de Déu de Montserrat a Caldes de Montbui. Info: tels. 938 654 496 i 697 840 559. E-mail: cpccaldes@gmail.com

Dia del Seminari. Dissabte dia 16, jornada de portes obertes al Seminari Diocesà de Sant Joan Baptista, a Valldoreix. De 10 a 13 i de 16 a 20 h.

Vetlla de Pregària per les Vocacions. Al Seminari Diocesà: dissabte 16, a les 21 h.

REMAD MAR ADENTRO

Cuaresma 2019

Hoy comenzamos la Cuaresma del año 2019. En nuestra Catedral del Sant Esperit tindrà lloc el Rito de Elecció de los Catecúmenos. En este Rito, los catecúmenos, una vez interrogados ellos y sus padrinos sobre su proceso de maduración en la Fe, dicen uno por uno su nombre y firman en el Libro de los Elegidos. No hace falta repetir que en buena parte de nuestro occidente rico nos encontramos inmersos desde hace tiempo en un proceso de secularización aparentemente imparable. Por eso cada vez hay más adultos y jóvenes que quieren ser bautizados. El Concilio Vaticano II ordenó que se restaurara el Catecumenado bautismal de adultos (cf. *Sacrosanctum Concilium*, 64), como la institución que, en el seno de la pastoral de la Iniciación Cristiana de la Diócesis, está al servicio del proceso de formación en la fe y en la vida cristiana de aquellas personas que desean recibir el bautismo y su inserción en el misterio de Cristo e incorporación a la Iglesia.

Nuestra situación cada vez tiene más semejanzas con la de los cristianos de los primeros siglos, en los que el primer paso para ser cristiano era vivir en una actitud de fe y conversión. La admisión al cristianismo era personal, no multitudinaria, y consistía fundamentalmente en tres aspectos: la entrega a la persona de Jesús y su mensaje, la experiencia de una vida comunitaria y la participación en unas celebraciones sagradas. La conversión es la consecuencia, el final del cambio que ha significado el encuentro con Jesús, con su Evangelio, y con la comunidad. En estos primeros siglos se producen muchas conversiones. En muchas ocasiones se presenta la conversión como un camino de búsqueda por distintos sistemas de pensamiento o filosofías hasta que abrazan la fe cristiana, ya sea a través de la lectura de las Sagradas Escrituras, o por el impacto testimonial de la vida de los cristianos.

La centralidad de Cristo será una constante. El rito de la iniciación re-

marcaba especialmente esta centralidad. Constaba de tres sacramentos: el Bautismo, la Confirmación y la Eucaristía. La significación era trinitaria: el encuentro con Cristo, el sello del Espíritu Santo, y la realización del plan salvífico del Padre. La iniciación cristiana no era solamente la puerta de ingreso a la vida sacramental y de fe, sino que también significaba el equipamiento para el camino que se empezaba a recorrer.

En estos primeros siglos, la iniciación al cristianismo era un proceso rico y complejo. Se trataba de algo grande, de gran trascendencia para la vida del catecúmeno, que había que preparar debidamente. La conversión y la fe iban actuando simultáneamente al catecumenado, y culminaban en los ritos de iniciación. Toda la riqueza de la simbología de los sacramentos formaba parte de esa iniciación doctrinal. Los catequistas iniciaban en el misterio a partir de la explicación de los elementos simbólicos y tipológicos: el agua, en la que la persona se sumerge y purifica; la unción del cuerpo con aceite, que fortalece; las manos que se colocan sobre el catecúmeno, y transmiten la gracia; el pan y el vino que comen, son alimento para el camino.

Comenzamos una nueva Cuaresma. En la admonición sacerdotal (*oratio admonitionis*) de la misa del I Domingo de Cuaresma del Rito Hispano —el rito que celebraban nuestros antepasados, del siglo V al VIII en la diócesis de Égara— la Liturgia nos instruye sobre el sentido de la Cuaresma: Moisés, Elías y el Señor nos indican lo que debemos hacer, no sólo con sus palabras, sino con sus obras: El primero es Moisés, el legislador, el cual, en el espacio de cuarenta días ascendió a la cumbre de la excelsa montaña del Sinaí. Durante esos días sólo se alimentó de la palabra divina que salía de la boca de Dios. En segundo lugar nos viene Elías, el profeta, que con la fuerza de una sola comida en cuarenta días llegó a lo alto de la montaña. Allí mereció escuchar el mensaje divino relativo a la salvación de los israelitas. El tercero es el mismo Señor nuestro Jesucristo: durante cuarenta días enteros penetró en los secretos del desierto y venció todas las tentaciones del diablo. Instruidos, pues, con su ejemplo, esforcémonos por echar de nosotros durante estos cuarenta días toda levadura de corrupción, de modo que podamos transformarnos después en panes ácidos de sinceridad y de verdad.

Oración, ayuno y limosna. Oración, sacrificio y compartir. ¡Santa Cuaresma!

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa